

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Martiny Küchlerové, Ph.D., a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobců: a) Ing. B. P.
a b) Ing. V. H.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

za účasti: 1. M. Š.
2. L. Š.
3. P. V.
a 4. Českých dřevařských závodů Praha, a. s.
se sídlem U Arborky 696, Satalice, 190 15 Praha 9
zastoupených Mgr. Romanem Klimusem, advokátem advokátní
kanceláře KLIMUS & PARTNERS s. r. o.
se sídlem Vídeňská 188/119d, Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. října 2021, č. j. KUKHK-31377/UP/2021 (Sv),

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Třebachovice pod Orebem (dále také jen „Stavební úřad“) ze dne 1. 7. 2021, zn. STAV-192/2020-MÚT-1017/2020, kterým podle §§ 94j a 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „stavební zákon“), a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, vydal Stavební úřad společné povolení pro soubor staveb vedený pod názvem „Novostavba rodinného domu, doplňkové stavby a přilehlých zpevněných ploch, na pozemku p. č. XA, k. ú.“ na pozemcích p. č. XA (ostatní plocha) a p. č. XB(ostatní plocha) v katastrálním území a obci (dále také jen „Stavební záměr“).
2. Krajský soud hned úvodem konstatuje, že všechny pozemky, jimiž se bude v tomto rozsudku zabývat, se nacházejí v katastrálním území, z toho důvodu již soud nebude tento údaj u označení jednotlivých nemovitostí dále uvádět.

II. Obsah žaloby

3. Žalobci jsou přesvědčeni, že byli omezeni v řádném výkonu vlastnického práva, a to v důsledku nezákonně vydaného společného územního rozhodnutí a stavebního povolení pro Stavební záměr.
4. Zprvu uvedli, že společnost České dřevařské závody Praha, a.s., podala dne 17. 8. 2020 žalobu k Okresnímu soudu v Hradci Králové a domáhala se určení, že pozemek p. č. XC, jehož spoluvlastníky jsou žalobci, je zatížen služebností cesty ve prospěch pozemku p. č. XB. Okresní soud v Hradci Králové toto řízení o služebnosti cesty zastavil s tím, že je třeba věc řešit u příslušného silničního správního úřadu.
5. Dále žalobci uvedli, že dne 25. 8. 2020 Stavební úřad přerušil řízení o společném povolení Stavebního záměru do doby vyřešení předběžné otázky, tj. do doby vydání rozhodnutí ze strany silničního správního úřadu o deklaraci existence či neexistence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích p. č. XC a p. č. XD. Žalobci následně podali žádost, kterou u Magistrátu města Hradec Králové coby silničního správního úřadu takové řízení vyvolali.
6. Dne 13. 4. 2021 vydal silniční správní úřad rozhodnutí, v němž stanovil, že na pozemku p. č. XC se nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Žalobci poukázali na to, že v odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že v případě, že by došlo ke změně okolností, zejména způsobu užívání pozemku, je třeba zažádat o vydání nového rozhodnutí, které bude deklarovat nový stav.
7. Žalobci pak zmínili rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 5. 2011, sp. zn. 22 Cdo 2977/2009, kde Nejvyšší soud vyložil, že zřízení nezbytné cesty představuje vážný zásah do práva vlastníka pozemku, a proto je třeba vždy poměřovat výhodu, kterou cesta poskytuje, s újmou, která by vznikla zřízením cesty pro vlastníka zatížené nemovitosti. K tomu žalobci přidali, že *„veřejný přístup na pozemní komunikaci může být omezen rozhodnutím silničního úřadu, pokud je to nezbytné k ochraně zájmů jejího vlastníka.“*
8. Dle žalobců silniční správní úřad založil v odůvodnění rozhodnutí větou *„v případě budoucí výstavby bude potřeba řešit souhlas vlastníků komunikace s jejím využitím pro napojení budoucí výstavby“* všem budoucím potencionálním žadatelům o výstavbu

povinnost řešit souhlas vlastníků komunikace s jejím využitím pro napojení budoucí výstavby. Žalobci tvrdí, že takový souhlas je vyžadován k jakékoli stavbě na sousedních pozemcích, kterým je i pozemek osob zúčastněných 1. a 2. (dále jen jako „Stavebníci“). Užívání cesty je dále podle žalobců nad rozsah minulého a současného zatížení a je třeba vzít v úvahu újmu, která jim tímto užíváním vznikne, včetně pokojného užívání vlastnictví.

9. I přes žalobci výše uvedenou tvrzenou povinnost Stavební úřad pro Stavební záměr společně povolení vydal, a to s odůvodněním, že ve výrokové části shora uvedeného rozhodnutí silničního správního úřadu nejsou uvedeny jakékoli podmínky a že námitka žalobců je tím vyřešena. Žalobci jsou ale toho názoru, že odůvodnění rozhodnutí tvoří spolu s výrokem jeden celek, a tudíž nelze shora citovanou podmínku stanovenou silničním správním úřadem přehlížet.
10. Konečně žalobci uvedli, že stavba rodinného domu v dané lokalitě je zásadní změnou, která odůvodňuje vydání nového rozhodnutí o charakteru pozemní komunikace nacházející se na jejich pozemku.
11. Závěrem proto navrhli, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

12. Ve vyjádření k žalobě žalovaný pouze plně odkázal na odůvodnění napadaného rozhodnutí a s ohledem na to navrhl, aby krajský soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

13. Osoby zúčastněné na řízení 1. a 2. (Stavebníci) nejprve ve svém vyjádření k žalobě shrnuli chronologicky skutkový stav celé věci. Dále pak přistoupili k vyjádření k jednotlivým žalobním bodům.
14. Uvedli, že zastavení řízení u civilních soudů o existenci či neexistenci služebnosti cesty na pozemku žalobců považují za správné. Dle jejich názoru výsledek tohoto řízení odpovídá způsobu využití veřejné účelové pozemní komunikace, ke kterému zřízení služebnosti není zapotřebí.
15. Dále podle stavebníků neexistence smlouvy o služebnosti cesty dokazuje skutečnost, že daná cesta je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Veřejnou účelovou pozemní komunikaci nelze zrušit jednostranným prohlášením vlastníka této komunikace ani převodem na třetí osobu. Taková komunikace může podle jejich názoru zaniknout pouze tak, že pokojně a dlouhodobě vyjde z užívání.
16. K argumentu žalobců, že používáním cesty dojde k významnému omezení jejich vlastnického práva, Stavebníci uvedli, že parkování včetně obratiště je navrženo na jejich pozemku p. č. XA s tím, že cestu na pozemku žalobců budou využívat pouze jako přejezd a napojení se k jejich pozemku. Žádné terénní úpravy, které by ovlivnily stav cesty, prováděny nejsou.
17. Poznamenali, že cesta je hojně využívána veřejností, a to jak k chůzi, tak k přejezdu motorovými vozidly. Dle nich se nejedná pouze o zemědělskou lokalitu, jak tvrdí

žalobci. Na dalších sousedních pozemcích se nachází rodinný dům, dále pak „sběrný dvůr“, který je používán pro svoz bioodpadu.

18. Závěrem shrnuli, že ačkoli se snažili o smírné vyřešení celého sporu, byla tato snaha bezvýsledná. Dle jejich názoru se žalobci snaží vyjádřit nespokojenost s územním plánem obce, což ale nelze propojit s projednávanou záležitostí. Ačkoli měli se žalobci uzavřenou ústní dohodu, žalobci se i přesto uchýlili k řešení sporu soudní cestou. Dle Stavebníků podmínky pro veřejně přístupnou účelovou komunikaci byly naplněny a s ohledem na to navrhli, aby zdejší soud žalobu zamítnul.
19. Osoba zúčastněná 3. ve svém písemném vyjádření uvedla, že pozemek p. č. XC není používán pouze v rámci zemědělské činnosti, ale rovněž dalšími vlastníky sousedních pozemků, a to jako příjezd k jejich pozemkům. Připomněla, že pozemek je v katastru nemovitostí veden jako „ostatní komunikace“, cesta je způsobilá k provozu osobních automobilů a žalobci zmiňovaná územní studie nebyla doposud ani zadána ke zpracování. Používání těžké techniky na předmětné cestě nemůže vyloučit její užívání osobními automobily, neboť tím dochází k podstatně menšímu opotřebení komunikace s tím, že dle jejího názoru provoz osobních automobilů nikterak neomezuje práva žalobců coby vlastníků pozemku.
20. Osoba zúčastněná na řízení 4. se k věci nevyjádřila.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, protože s takovým postupem žalovaný i žalobce souhlasili postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.
22. Předně předepisuje, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
23. Pokud jde o skutkový stav věci, z obsahu správního spisu ověřil, že dne 17. 2. 2020 bylo Stavebníky iniciováno zahájení řízení o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení pro Stavební záměr. Během tohoto řízení podali žalobci námitku, která spočívala v tom, že Stavebníci nemají ke stavbě zajištěn příjezd, jak jim ukládají ustanovení § 94o odst. 2 písm. b) a § 111 odst. 1 písm. c) stavebního zákona. Komunikační přístup ke Stavebnímu záměru je totiž zajištěn pouze přes pozemek žalobců p. č. XC. Ten ale dle žalobců není zatížen služebností cesty, ani se na něm nenachází veřejně přístupná účelová komunikace.
24. S ohledem na tuto námitku dne 25. 8. 2020 Stavební úřad stavební řízení v souladu s § 64 odst. 1 písm. c) bodem 2. zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), usnesením přerušil do doby vyřešení předběžné otázky, tj. do doby vydání pravomocného rozhodnutí podle § 142 správního řádu ve věci

deklarace existence či neexistence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku p. č. XC. Současně vyzval žalobce, aby zahájení tohoto řízení iniciovali.

25. Již na tomto místě krajský soud uvádí, že Stavební úřad postupoval správně a v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017, sp. zn. 2 As 43/2016, dle kterého *„pokud v řízení o umístění nebo povolení stavby přetrvávají pochybnosti ohledně zajištění přístupu ke stavbě, resp. informace obsažená ve vyjádření silničního správního úřadu je v rozporu s tvrzeními účastníků řízení nebo jinými podklady, je stavební úřad povinen tuto otázku dále zkoumat jako předběžnou podle § 57 odst. 1 správního řádu, např. umožnit účastníkům zabývat u příslušného správního úřadu řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu.“* Souladný názor Nejvyšší správní soud vyslovil například i v rozsudku ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 As 186/2012-39.
26. Magistrát města Hradec Králové, odbor dopravně správních agend, jako věcně a místně příslušný silniční správní úřad, vydal dne 13. 4. 2021 rozhodnutí sp. zn. SZ MMHK/151534/2020 OD1/Pac, MMHK/060160/2021, jímž deklaroval existenci veřejně přístupné účelové komunikace dle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), na pozemku žalobců p. č. XC. Proti tomuto rozhodnutí nebylo nikým podáno odvolání, ani žalobci coby účastníky tohoto řízení. Nabylo tak právní moci dne 21. 5. 2021.
27. Pravdu mají žalobci v tom, že silniční správní úřad v odůvodnění svého rozhodnutí, i přes jasné deklarování existence veřejně přístupné účelové komunikace, uvedl, že *„v případě budoucí zástavby bude potřeba řešit souhlas vlastníků komunikace s jejím využitím pro napojení budoucí výstavby.“*
28. Po obdržení rozhodnutí silničního správního úřadu o deklaraci existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku žalobců Stavební úřad pokračoval v řízení o společném povolení Stavebního záměru a následně dne 1. 7. 2021 vydal rozhodnutí zn. STAV-192/2020-MÚT-1017/2020, jímž Stavební záměr povolil (viz shora).
29. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci včasné odvolání. Žalovaný coby odvolací orgán v rámci odvolacího řízení podal podnět Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, coby nadřízenému silničnímu správnímu úřadu, zda neexistují důvody pro přezkum shora citovaného rozhodnutí silničního správního úřadu I. stupně ve smyslu § 94 a násl. správního řádu. Ten ovšem v reakci na to přípisem ze dne 16. 9. 2021 odpověděl, že k zahájení přezkumného řízení neshledal důvodu, a to proto, že *„zmíněné tvrzení v odůvodnění rozhodnutí ze dne 13. 4. 2021 zn.: SZ MMHK/151534/2020 OD1/Pac, MMHK/060160/2021 není důvodem pro konstatování nezákonnosti rozhodnutí, není nosným důvodem, pro který byla posouzena právní povaha předmětné cesty a nejedná se ani o názor, který by kohokoliv zavazoval; skutečnost je taková, že pozemní komunikace (krom případu uvedeného v § 7 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb.) podléhají podle § 19 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. veřejnému bezplatnému užívání; pokud by však mělo dojít k jakýmkoli úpravám (zásahu) na předmětné cestě, pak je nutné mít k nim souhlas vlastníka. Závěrem uvádí, že byt' se jedná v případě předmětného rozhodnutí o rozhodnutí deklaratorní, pak pokud by nedošlo k zásadním změnám, pak je nutné z tohoto pravomocného a vykonatelného rozhodnutí vycházet.“* Následně žalovaný odvolání žalobců zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí Stavebního úřadu potvrdil.
30. A nyní k právnímu posouzení věci, tedy důvodnosti jednotlivých žalobních námitek. Předně je Krajský soud toho názoru, že civilní soudní řízení u Okresního soudu v Hradci

Králové, ve kterém se společnost České dřevařské závody Praha, a.s. domáhala určení existence služebnosti cesty na pozemku žalobců p. č. XC, resp. výsledek tohoto soudního řízení, jimž bylo jeho zastavení, není pro projednávanou záležitost u Krajského soudu relevantní. Stejně tak považuje Krajský soud za nepřiléhavou námitku závěrem rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 2977/2009, podle něhož zřízení nezbytné cesty představuje vážný zásah do práva vlastníka pozemku, a proto je třeba vždy poměřovat výhodu, kterou cesta poskytuje, s újmou, která by zřízením cesty vznikla pro vlastníka zatížené nemovitosti. Žalobci namítaná rozhodnutí se totiž týkají oblasti soukromého práva, v posuzovaném případě se ale o zřízení nezbytné cesty nejedná, předmětem rozhodování silničního správního úřadu nebylo (a nemohlo být) zřízení služebnosti ve prospěch konkrétních osob k dotčenému pozemku, nýbrž posouzení existence veřejně přístupné účelové komunikace na tomto pozemku z hlediska veřejnoprávních předpisů, která již ze své podstaty umožňuje užívat pozemní komunikaci neuzavřeným okruhem osob.

31. Podstatou žaloby byl poukaz žalobců na vyjádření silničního správního úřadu obsažené v odůvodnění jeho rozhodnutí ze dne 13. 4. 2021, sp. zn. SZ MMHK/151534/2020 OD1/Pac, MMHK/060160/2021, konkrétně že „*v případě budoucí zástavby bude potřeba řešit souhlas vlastníků komunikace s jejím využitím pro napojení budoucí výstavby*“. Právě z tohoto vyjádření dovozovali, že ve stavebním řízení měla být podmínkou pro povolení Stavebního záměru existence takového jejich souhlasu.
32. Uvedený názor silničního správního úřadu považuje zdejší soud za nešťastný. Jednak pro jeho nesprávnost, neboť takový závěr nemá oporu v právních předpisech, jednak k jeho vyslovení neměl silniční správní úřad v řízení o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu žádnou pravomoc. Uvedeným konstatováním tedy Stavebníkům ani Stavebnímu úřadu ve stavebním řízení žádná povinnost nevznikla.
33. Podstatný je výrok shora označeného rozhodnutí silničního správního úřadu, v němž zcela jasně deklaroval, že se na dotčeném pozemku žalobců p. č. XC nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Tato skutečnost byla relevantní pro závěry Stavebního úřadu v řízení o společném povolení Stavebního záměru ohledně existence zajištění příjezdu k němu. Nikoliv shora uvedený názor vyslovený (navíc ze shora uvedených důvodů zcela chybně a nedůvodně) v odůvodnění rozhodnutí silničního správního úřadu.
34. Žalovaný se nicméně s výše uvedeným vypořádal správně, pokud v reakci na odvolací námitku stejného obsahu odkázal a ztotožnil se se závěrem Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, coby nadřízeného silničního správního úřadu, obsaženým v jeho přípisě ze dne 16. 9. 2021, že zmíněná věta, uvedená v odůvodnění rozhodnutí, není „*nosným důvodem*“ rozhodnutí. A z toho důvodu k ní jako ke zcela irelevantní nepřihlédl.
35. Z obsahu žaloby dále plyne, že žalobce s největší pravděpodobností zmatlo i vyjádření Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, coby nadřízeného silničního správního úřadu, obsažené v jeho přípisě ze dne 16. 9. 2021, kde uvedl „*závěrem uvádíme, že byt' se jedná v případě předmětného rozhodnutí o rozhodnutí deklaratorní, pak pokud by nedošlo k zásadním změnám, pak je nutné z tohoto pravomocného a vykonatelného rozhodnutí vyházet*“. To si totiž žalobci zcela zřejmě vyložili tak, že zásadní změnou je právě stavba rodinného domu Stavebníků. Tato věta je ale zjevně myšlena jinak, a to právě ve vztahu k existenci znaků veřejně přístupné účelové

komunikace, jimž se zabýval ve svém rozhodnutí silniční správní úřad. Na existenci těchto znaků se povolením Stavebního záměru nic nezmění. Podrobně se k dané problematice vyjádřil rovněž žalovaný v předposledním odstavci na str. 6 napadeného rozhodnutí. Se závěry tam obsaženými se krajský soud plně ztotožňuje a odkazuje na ně.

36. Žalobci dále zmiňují, že „*veřejný přístup na pozemní komunikaci může být omezen rozhodnutím silničního úřadu, pokud je to nezbytné k ochraně zájmů jejího vlastníka.*“ Krajský soud nezpochybňuje obecnou pravdivost tohoto tvrzení. V posuzovaném případě neplyne ovšem z obsahu správního spisu existence rozhodnutí silničního správního úřadu o omezení přístupu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci na pozemku žalobců p. č. XC. Existenci takového rozhodnutí netvrdili ani sami žalobci. Krajský soud připomíná, že předmětem řízení o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu ukončeného pravomocně rozhodnutím silničního správního úřadu ze dne 13. 4. 2021, sp. zn. SZ MMHK/151534/2020 OD1/Pac, MMHK/060160/2021, byla toliko otázka existence veřejně přístupné účelové komunikace na tomto pozemku, nic jiného.
37. Krajský závěrem shrnuje, že se v podstatě celým obsahem žaloby prolíná názor žalobců, že je sporné, zda se na jejich pozemku p. č. XC veřejně přístupná účelová komunikace skutečně nachází. Odpověď na tuto otázku však dal, jak je již uvedeno shora, silniční správní úřad ve svém rozhodnutí ze dne 13. 4. 2021, sp. zn. SZ MMHK/151534/2020 OD1/Pac, MMHK/060160/2021, které nabylo právní moci 21. 5. 2021. Stavebnímu úřadu tak nezbylo než závěry tohoto rozhodnutí ve stavebním řízení respektovat a konstatovat, že příjezd ke Stavebnímu záměru vyžadovaný stavebně - právními předpisy Stavebníci zajištěn mají.
38. Přezkoumávat zákonnost závěrů silničního správního úřadu nemohl ani krajský soud v daném soudním řízení. Jeho předmětem byla zákonnost a správnost rozhodnutí stavebních úřadů o povolení Stavebního záměru. Přezkum rozhodnutí silničního správního úřadu o existenci veřejně přístupné účelové předmětem tohoto soudního řízení nebyl a být nemohl. Toto rozhodnutí totiž nemá ve vztahu k přezkoumávaným rozhodnutím stavebních úřadů povahu rozhodnutí podkladového ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. (viz shora již zmíněné závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017, sp. zn. 2 As 43/2016).
39. Krajský soud, zejména pro vysvětlení žalobcům, znovu opakuje, že existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku p. č. XC byla deklarována rozhodnutím věcně a místně příslušného správního orgánu, proti němuž nebyl podán opravný prostředek, ačkoliv proti němu podán být mohl a účastníci řízení (včetně žalobců) o tom byli řádně poučeni (viz poučení o opravném prostředku obsažené v rozhodnutí silničního správního úřadu ze dne 13. 4. 2021, sp. zn. SZ MMHK/151534/2020 OD1/Pac, MMHK/060160/2021). Právě opravným prostředkem (odvoláním) proti tomuto rozhodnutí mohli žalobci proti závěrům v něm obsaženým brojit, což neučinili. Proto toto rozhodnutí nabylo právní moci a bylo pro stavební úřady ve stavebním řízení závazné. Důvody pro jeho přezkum dle § 94 a násl. správního řádu nadřízený silniční správní úřad neshledal. Zákonnost tohoto rozhodnutí tak již žalobci v žalobě proti povolení Stavebního záměru s úspěchem napadat nemohli.
40. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány obou stupňů (neboť na obě jejich rozhodnutí je nutno nahlížet jako na jeden celek) dostatečným způsobem a v úplnosti

zjistily skutkový stav věci a na jeho základě dospěly i ke správným a zákonným právním závěrům. Ani správní řízení předcházející vydání těchto rozhodnutí, ani rozhodnutí samotná, tak vadou nezákonnosti nezatížily.

41. Krajský soud proto žádné ze žalobních námitek nepřisvědčil, neshledal tedy žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

42. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti vznikly.
43. Náklady řízení nemohly být přiznány ani osobám zúčastněným na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala, ostatně osoby zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení ani nepožadovaly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. července 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu